

af den næringsdrivende Stand længe nærede Ønske.

Jeg vilde derfor meget beklage, om Resultatet nu skulde blive, at Folketinget kasserede den Vedtagelse i saa Henseende, som skete i Fjor. Thi det er det ejendommelige, at nu et forholdsvis stort Flertal i Udvalget gaar imod, hvad Folketinget vedtog her i Maj Maaned, og hvad Regeringen har sluttet sig til. Ja, her kommer jeg over til den politiske Side af Sagen, som i Virkeligheden er ganske ejendommelig. I denne Sag har Regeringen for Øjeblikket kun een Mand, og det er mig. Jeg maa sige, at det gaar ikke mig som den Mand, Tordenskjold havde, jeg græder ikke, for det forekommer mig netop særdeles komisk, at naar Regeringen ikke har noget, hvortil den kan hælde sit Hoved, maa den anbringe det i mit Skød. Men saadan er det nu, og den ærede Ordfører har med al sin Behændighed ikke lagt Mærke til, at alle de Kølleslag, han slog, ramte ikke saa meget Mindretallet som den højtærede Minister, der nu engang har indbragt det Lovforslag, som betegner det principielle Standpunkt, paa hvilket jeg nu staar, altsaa det samme principielle Standpunkt, hvorpaa Folketinget stod i Fjor. Naturligvis maa det vække Forbavselse, at f. Eks. det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Poul Christensen) nu indtager et vidt forskelligt Standpunkt i saa Henseende. At man midt i Maj kan stemme for, at Brugsforeningerne saa at sige uden Undtagelse skulle underkastes Bogføringspligten, og i Februar gaa over til det stik modsatte, maa forundre enhver, naar da ikke, hvad der selvfølgelig ikke er Meningen, det sidste Standpunkt skal opfattes som et Slags Fastelavnstandpunkt. Men det ærede Medlem har ogsaa ærligt indrømmet, at det i saa Henseende var en politisk Betragtning, der var afgørende. Og her staa vi da overfor en helt ny politisk Kombination, idet nemlig delvis i alt Fald det radikale Parti og en Del af Regeringspartiet og Socialdemokratiet ere smeltede sammen til en ny Blok — det bliver vel en Slags rødbrun eller fuchsfarvet Blok —, medens derimod en enkelt Radikal har sluttet sig til Regeringens Standpunkt i denne ene Henseende. Hvad der ligger bag ved i politisk Henseende, kan en saadan Begynder i Politik som jeg ikke udgranske, men det vil vel nok efterhaanden komme frem, naar Sagen skrider videre paa sin Bane.

Naar Socialdemokraterne nu pludselig

have changeret, hænger det maaske sammen med den Kærlighed, de efterhaanden have faaet til Forbrugsforeninger. De ønske maaske selv at lave Forbrugsforeninger, og saa kan det jo være meget behageligt, at disse Foreninger ikke ere underkastede Bogføringspligt. Men jeg lagde i alt Fald dog Mærke til, at den ærede Ordfører for den socialdemokratiske Gruppe aabent indrømmede, at han principielt syntes, at Lovforslaget, som det foreligger fra Regeringens Side, er det rette. Men hvorfor følger han dog ikke Idealkravet i saa Henseende? Hvorfor tvivler han om, at Folketinget nu i Februar skulde vedtage det samme, som det vedtog i Maj i Fjor? Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at naar Sagen kommer op i Landstinget, vil, saasnart den Forandring er vedtagen af Folketinget, sikkert ogsaa dette Standpunkt — Regeringens Standpunkt — møde den samme elskværdige Imødekommen indenfor Højregruppen der, som overhovedet den høje Regering vil møde oppe i det høje Landstings Højregruppe, og jeg synes, det er en Slags, hvad skal jeg sige, Klejnmodighed, hvortil der ingen Grund er for de ærede socialdemokratiske Medlemmer, at stille sig saaledes, som de gøre, allerede ved anden Behandling i Stedet for at prøve at holde fast ved Idealet, det, de selv anse for det rigtige, og lade det komme an paa et Forsøg, om dog ikke Folketinget nu skulde stemme paa samme Maade som i Maj. Jeg synes dog, at dette Forsøg var Umagen værd. Hvis Loven overhovedet kom i Fare ved en saadan Afstemning, var det en anden Sag, men derom er der jo ikke Tale. At Flertallet har været saa grusomt ubarmhertigt overfor sin Regering baade paa det ene og det andet Punkt, bliver en Sag mellem det højtærede Flertal og Regeringen. Det maa være kedeligt for Regeringen, at den ikke har saa megen Autoritet overfor sit Parti, men paa den anden Side vil jeg dog ogsaa anse det for muligt, hvis Regeringen nu siger: Det er fremdeles vort Ønske, at Lovforslaget skal vedtages i den Skikkelse, hvori det er fremlagt og vedtaget af Folketinget, og det nu paa ny vedtages af Folketinget, at den saa med sin Autoritet kunde føre det igennem i Landstinget.

Jeg har saa til Slutning kun et Spørgsmaal at rette saavel til den ærede Ordfører for Flertallet som til de ærede Medlemmer for Sorø Amts 2den Valgkreds og Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), altsaa til Ordførerne for de forskel-